Ч. 119. Неділя 30 мая (12 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ческа обструкция а Німці. — З Сербії. — Замах на російского посла в Берні швайцарскім. — Російско-японьска війна).

З Праги доносять, що там підчас сесиї ческого сойму має ся відбути конференция молодоческих послів до Ради державної і до сойму. На тій конференциї буде вести ся нарада над становищем ческого народу і ческих послів; в справі положеня і тактики буде переведена основна дебата. Як здає ся, Чехи хотять і дальше вести обструкцию для засади, хоч і самі вже зачинають переконувати ся, що того рода тактика не веде до нічого. Але в міру того, як Чехи тратять віру в успіхи обструкциї, Німці зачинають щораз безвзгляднійше виступати против Чехів. Орґан давних німецких лібералів або теперішних поступовців, „N. fr. Presse“, обговорюючи ухвали послідної сесиї Делеґаций, доказує, що ческа обструкция мусить розпасти ся, бо трудно поняти, як могли би виборці піддержувати тревало таку політику, котрої способи таки попросту усувають ціль, бо лиш скріпляють тото правительство, котре хотять повалити. Згадана ґазета опирає свої виводи на тім, що спільні Делеґациї ухвалили правительству зовсім спокійно і без найменшого опору 400 міліонів на войскові ціли, суму, якої би не ухвалив так спокійно і з таким легким серцем ніякий инший парлямент. Але ще не в тім річ, а в тім, як покрити суму, а правительство з тим не в клопоті, бо оно занадто сильне; схоче парлямент щось порадити, то добре, а ні, то правительство має до помочи параґраф і єму буйдуже про ухвалу парляменту. Ось в чім сила правительства і чому ческа обструкция мусить розпасти ся.

В Білграді обходжено вчера памятний день страшної події з минувшого року, а хоч обі інтересовані сторони мали немов би охоту задемонструвати, то все таки памятний день минув спокійно. Заходами королевої Наталії і сестер королевої Драґи відбуло ся в Білграді заупокійне богослужене за души погибших в ночи з 10 на 11 червня а теперішні верховоди в Сербії обходили так само богослуженєм память погибшого підчас катастрофи зрадливого ад'ютанта короля Александра, підполковника Наумовича. На сім послідні богослуженю були презес кабінету Ґруїч, перший адютант короля Петра підполковник Милошевич, шеф королівскої канцеляриї Ненадович, префект міста і богато офіцирів. Противники погибшого короля хотіли сей памятний день обходити концертом в касині войсковім і всілякими иншими голосними торжествами, але якось надумали ся і відложили сї торжества до 15 с. м., значить ся, до дня вибору теперішного короля.

З Берна швайцарского доносять, що там якийсь російский інжинір Ильницкий стрілив на улици до російского посла Шадовского і поціливши єго в голову, зранив тяжко; рана однакож не грозить безпосередно смертию. Шадовский мав ще на стілько сили, що упавши на землю, підніс ся і зайшов сам до дому. Утікаючого Ильницкого зловив якийсь місцевий горожанин і віддав в руки поліциї. Що було причиною сего замаху, докладно не знати; зразу був погляд, що се якийсь замах політичний, пізнійше однакож мало показати ся, що пішло о якісь приватні інтереси, о якісь претенсиї Ильницкого до російского правительства, а в справі політичній Шадовский не грав ніякої ролі.

З поля російско-японьскої війни надходять тепер вісти лиш дуже скупо, що може дасть ся пояснити приготовленями до дальших атаків. Яко характеристичне треба лиш то піднести, що з російскої сторони тепер рішучо заперечують в анґлійских і німецких ґазетах, стоячих в близших зносинах з російским правительством, мов би цар видав приказ, щоби ґен. Куропаткін ішов на поміч Порт-

11)

Японія і Японці.

(Після дра Коха, Майшке-Сміта, Гірна і др. зладив К. Вербин).

(Дальше).

Російско-японьскій війні мабуть ще далеко до кінця. Навіть в такім случаю, як би Японці взяли Порт-Артур та й побідили сухопутну російску армію, то ледви чи війна би скінчила ся, бо Росия певно не схотіла би капітулювати перед Японією, а великі держави европейскі — не виймаючи навіть Анґлії — ледви чи схотіли би підняти ся посередництва і вплинути на Росию, щоби она заключила мир. Се було би під деяким взглядом навіть против їх власного інтересу. Нині не може бути сумніву, що такі держави як Анґлія, Росия, Франция і Німеччина взяли ся ділити сьвіт межи себе. Се не постановлено в ніякім договорі, але оно так сказати би стало ся живою гадкою тих держав і силою природи пре їх до того. Новий сьвіт, Америка, за далеко для них а впрочім Америка виросла їм вже понад голови і мимо свого републиканьского устрою сама вже стремить до тої цїли, що й згадані держави. В Европі нема вже що ділити та й небезпечно серед народів, що стремлять до національної окремішности. За то лишило ся широке поле в Азиї і Африці.

Як поступають і що роблять Европейці в згаданих двох частях сьвіта, се звістно загально і длятого не потреба тут широко розводити ся. То лиш річ певна, що нині люди жовтої і чорної раси можуть з далеко більшим правом говорити о „білій небезпечности“, як Европейці о „жовтій небезпечности“. В Азиї ішло все досить гладко, доки аж не прийшла черга на широку масу народів жовтої раси. Аж в виду тої величезної маси похід Европейців спинив ся так сказати би силою природи. Непокої в Хіні в 1900 р. показали наглядно спільність стремленя народів білої раси, але рівночасно показала ся й величезна трудність в осягненю цїли того стремленя.

Не довго тревало, а против того стремленя виступив нарід жовтої раси, виступили Японці, що з незвичайною зручностию і скоростию присвоїли собі всі здобутки европейскої культури. Японці обняли ролю проводирів жовтої раси і се надає найважнійшу характеристику теперішній війні. Нині вже не може бути сумніву, що російско-японьска війна розпочинає нову добу в історії розвою людскости, бо з нею входить в житє новий чинник, жовта раса, котра доси так сказати би стояла на боці. Навіть в такім случаю, як би Росия й побідила, жовта раса не перестане грати важної ролі, бо перші початки сеї війни зазначили ся так великими подіями, що они мусїли конче викликати сьвідомість у народів тої раси. Се чей досить важна причина, щоби пізнати о скілько можна докладно той нарід, котрий історія призначила відограти так важну ролю. Рамці ґазети занадто вузкі, як щоби ми тут могли познакомити наших читателів всесторонно з цілим житєм японьского народу, з єго краєм і всїми єго обставинами, але вже то, що доси було тут сказано, дає можність виробити собі хоч маленьке понятє о тім дивнім народі, що з незвичайною енерґією виступив яко новий чинник в історії народів. Для доповненя образу самого краю подаємо в слідуючім характеристику деяких важнійших міст в Японії.

По Токіо займає найважнійше місце в краю місто К і о т о або Саіко („столиця заходу“), давна резиденция японьского цісаря. Місто се лежить в дуже урожайній долині, положеній межи лісистими горами на острові Ніпон над рікою Камоґава, притокою ріки Йодоґава, котрою спливає вода з озера Біва до моря. Кіото єсть дуже правильно збудоване і має рівні, чисті улиці і 64.000 домів, в котрих жиє 340.000 людий. Давнійше мало місто 600.000 душ, і було від 794 до 1868 р. резиденциєю мікада. Від коли резиденцию перенесено до Токіо, місто дуже підупало, але в промислі й торговли занимає оно все ще найперше місце між японьскими містами. Особливо славне оно зі своїх виробів шовкових і має дуже богато фабрик шовкових материй; славні суть також вироби в сїм місті із срібла і бронзу та порцеляни. В північній части міста єсть давна цісарска палата а довкола неї 155 домів, в котрих мешкали родини Куґів або двірскої шляхти. Кіото має також велике значінє під взглядом віри, бо тут єсть більше як 2000 сьвятинь віри шінто. Крім тих суть тут також і сьвятинї Будги, котрі однакож, від тої пори коли шінто стало державною вірою, опустіли і ва-

Артурови і старав ся его освободити. Найвисші круги российскі хотять тим очевидно звалити із себе ту одвічальність, яка спала би на них за той дуже небезпечний крок і длятого голосять всему сьвітови, що цар здав ся зовсім на Куропаткіна і полишив ему до волї, чи схоче і буде уважати за потрібне іти на полуднє під Порт-Артура чи ні. Коли він вислав якийсь корпус, то видко, що уважав то за потрібне.

Здае ся однакож, що в походї ґен. Куропаткіна, коли який дійстно розпочав ся, або може радше в походї ґен. Штакельберґа настала застоя і він мабуть буде змушений вертати знов на північ, бо як зачувати, армія ґен. Курокого відпочавши достаточно під Фенванченом і діставши поміч від третої армії, пустилась дальше в похід против лївого крила армії ґен. Куропаткіна.

Під Порт Артуром зовсім тихо, а радше нема звідтам ніякої вісти. Факт, що Росияни вислали з міста майже всіх хіньских жителїв і навіть не дали їм потрібної поживи на дорогу, здаесь вказувати на то, що в кріпости взагалї брак поживи. Хінців вивезено з малого заливу на всходї від Порт Артура, щоби они не могли видїти, що дїе ся у военнім портї. Оден Хінець, що яко машиніст працював в арсеналї, розповідае, що з виїмкою „Ретвізана,“ „Цесаревича“ і ще одного корабля всї прочі суть вже направлені і готові до бою. Росияни мають в пристани 6 великих кораблів, котрі однак не можуть виплисти, бо в'їзд есть дійстно затарасований так, що лиш малі кораблї і то лиш підчас приплиparticularly моря можуть виплевати.

Новинки.

Львів дня 11-го червня 1904.

— **Бурмістром** міста Станиславова вибраний знову др. Артур Німгін, а его заступником п. Кароль Пискорж.

— **Огнї.** В Солотвинї погоріло сими днями 5 домів разом з господарскими будинками. Причиною пожару мала бути неосторожність дочки одного з погорільців, що бавила ся сїрниками. — З Бродів доносять, що в селї Малинисках, тамошного повіта, знищив пожар сими днями девять домів, тринайцять стоділ і 10 стаен. В огни дочка одного з погорільців, 16-лїтня Мария Пітнер, що хотїла виратувати готівку 800 К, полишену в хатї, так попарила ся, що майже нема надїї, аби еї удержати при житю. — З Перемишлянщини пишуть: Дня 5 с. м. погоріла в селї Виписках загорода одного заможного селянина з всїми будинками і запасами збіжа і паші. Шкода виносить 1500 К. — Дня 6 с. м. рано упали жертвою пожару в Бруховичах, перемишляньского пов. три селяньскі загороди; шкода оцїнена на 3000 корон. Того самого дня вечером в Костеневі знищив огонь 3 господарства; шкода звиж 3000 корон. — Дня 7 с. м. в Осталовичах, того самого повіта, грім запалив стодолу, причім погоріли також 2 селяньскі загороди; шкода оцїнена на 2000 К. Того самого дня в Недїлисках знищив огонь 6 господарских будинків. — З Речичан, городецкого пов. пишуть, що дня 8 с. м. погоріло 5 селяньских загород. З погорільців був лиш оден обезпечений. Причиною огня була імовірно неосторожність з папіросом. При ратованю відзначили ся нїмецкі кольонїсти з Гартфельда і люди з Галичанова.

— **З Ярослава** пищуть: Щоби і зі своеї сторони докинути цеголку до будови „Бурси сьв. Онуфрия“ в Ярославі. дасть дружина руского театру, якиї саме тепер гостить у нас, ві второк дня 14 с. м. в сали „Сокола“ представлене на дохід бурси а іменно відограе: „Заручини по смерти“, комедию Карпенка-Карого і „Запорожець за Дунаем“, оперету Артемовского. Повідомляючи о тім всю доохрестну публику, мае видїл бурси надїю, що саля „Сокола“ заповнить ся дня того по береги.

— **Загальні збори** філїї „Просьвіти“ в Стрию відбудуть ся дня 14 с. м. з отсим порядком: 1) О год. 8 рано відправить ся богослужене в парохіяльній міскій церкві. 2) О год. 2 по полудни загальні збори: а) Отворене зборів. б) Звіт з дїяльности Видїлу. в) Вибір нового Видїлу. г) Реферат о реґуляциї рік. д) Льотерия знарядів господарских. з) Внески членів. 3) По зборах відограють члени аматорского кружка комедию „Лихий день“.

— **Самоубийство ученика ґімназияльного.** В мешканю свого брата при ул. Богуславского ч. 7 у Львові відобрав собі вчера рано житє вистрілом з револьвера ученик 5-ої кляси четвертої ґімназиї, Арсеній Сьвенцицкий. Причиною самоубийства мав бути сильний розстрій нервовий.

— **Утонув.** З Товмача доносять: 16-лїтний Федір Полковник з Рошнева, занятий воженем каміня при реґуляциї Днїстра в Довгім, хотїв оногди по покінченій роботї напоїти конї в Днїстрі і в'їхав до ріки. Вода була в тім місци глубока і перевернула віз, а Полковник пірваний водою потонув в филях.

— **Месть заведеної.** З Ярослава доносять: В Коначеві убила оногди 38-лїтна селянка Розалїя Ванкевичева свого сусїда 78-лїтного старця Ілію Врубля, котрий відкинув еї предложене, аби з нею оженив ся. Ванкевичеву арештувала жандармерия.

— **Родинна драма.** З Лимановоі доносять, що в громадї Старій весси під Лимановою убив оногди тамошний селянин 70-лїтний Франц Бернат свою жінку 86-лїтну Теклю, а відтак хотїв сам повісити ся. Сусїди вчас спостерегли его намір і уратували ему житє. Жандармерия арештувала Берната і відставила его до повітового суду в Лимановій. Причиною кровавої драми мало бути помішане ума у Берната.

— **Пригода з самоїздом.** Недалеко Бордо, 72-лїтний граф Мортіме де Мальцан, їдучи оногди самоїздом, в наслїдок неосторожности свого машиніста, вилетів із самоїзда і упав на купу каміня, уложеного при гостинци. Ґр. Мальцан розбив собі голову і погиб на місци.

— **Ферияльні курси для учительок** Краева рада шкільна постановила уладити сего року чотири ферияльні курси для учительок без кваліфікациї, з котрих два курси т. е. в Коломиї і Величцї будуть мати двολїтну орґанїзацию, а два инші т. е. в Тернополи і Яслї однорічну. На вакацийний курс в Коломиї будуть приняті тимчасові помічні учительки без іспиту зрілости, котрі викажуть ся принайменше вдоволяючою практикою і зобовяжуть ся до участи в продовженю сего курсу, який відбуде ся підчас ферий в 1905 р. Учительки, приняті на вакацийний курс в Коломиї, будуть надто обовязані постарати ся до одного року о сьвідоцтво на учительки ручних жіночих робіт, о скілько его доси не мають. Вакацийні курси в Тернополи і Яслї призначені для помічних учительок без кваліфікациї, котрі вже відбули вимагану практику і або вже одержали звільнене від іспиту зрілости, або внесли подане о таке звільнене. Наука на курсах в Коломиї, Тернополи і Яслї

лять ся. Найважнїйші із сьвятинь Будги то сьвятиня Ніші-Гонґанчї і сьвятиня Даібуца або „великого Будги“, в котрій знаходить ся 25 метрів висока, позолочувана статуя Будги з дерева та сьвятиня Санджо-сандженто з 686 позолочуваними божками. Недалеко від Кіото лежить над озером Біва місто Оцу в прекрасній охрестности, знане головно з того, що тут в 1891 р. якийсь фанатичний японьский поліциянт зранив легко тодїшного російского наслїдника престола а теперішного царя Николая, котрий їздив тодї на далекий Всхід, щоби зробити початок до будови сибірскої зелїзницї, котра тепер так важну грае ролю.

На яких 50 кільометрів від Кіото над морем лежить місто Осака в більшій части над лївим берегом устя ріки Йодоґава. Через місто переходить дуже богато каналів, на котрих есть богато мостів і від того називають се місто иногдї японьскою Венециею. Осака мае 96.000 домів і около 500.000 душ. Головна улиця міста Шінсаібаші славна з того, що тут есть множество всїляких крамів і що на ній буває що дня так великий рух, що трудно аж перейти. Місто се есть дуже торговельне, але головна его торговля іде лиш в глубину краю, бо сама пристань есть дуже мілка і приступна лиш для поменших пароходів. В північній части міста стоять розвалини якоїсь величезної кріпости і тут побудовано в новійших часах велику касарню. Напротив тих розвалин стоїть тепер цїсарска монетарня, уряджена зовсім на европейский лад. Давнїйше була она під управою Анґлїйців; тепер же ведуть тут і виконують роботи самі Японцї. В новійших часах стало Осака осередком великої фабрикациї бавовняних виробів і всїляких коврів. Прядільні бавовни і варстати ткацкі уряджені тут зовсім на лад европейский і мають машини найновійшої конструкциї

На полудневім заходї від Кіото а на яких 32 кільометрів на захід від Осака лежить над морем подвійне місто Гіоґо-Кобе. Західне місто зве ся Гіоґо а всхідне Кобе; оба разом мають звиш 161.000 жителїв. Межи обома містами есть уста ріки Мінатоґава. Гіоґо есть чисто японьске місто а Кобе мае зовсім характер европейский; тут улицї зовсім правильні і видко богато городів а в них красні европейскі двірки. Гіоґо-Кобе мають велике значінє яко міста торговельні. Звідси вивозять головно риж до Німеччини, до Сполучених Держав північної Америки, Голяндиї, Італїї і Франциї а навіть аж до Австралїї; відтак чай головно до північної Америки, шовк, гриби, камфору, віск, сїрники, мідь і камінний вуголь, вироби порцелянові і парасолї. До міста привозять головно сиру бавовну з Хіни для прядїлень в Осака, бавовняні нитки з Бомбаю і Манчестера, металї і машини, цемент і нафту. В Гіоґо суть також фабрики паперу і льокомотив. Як важне місце в японьскій торговли вивозовій займають сї міста, можна зміркувати з того, що звідси вивозять 29 процент всїх тих товарів, які вивозить цїла Японія.

VII.

Японьскі казки. — Японьске духове житє.

Коли хтось хоче пізнати духа якогось народу, нехай послухае его казок. Не дармо то учені в новійших часах звернули так велику увагу на народні казки і стали їх пильно збирати. Коли читаю японьскі казки, хоч очевидно в чужім перекладї — то аж жаль менї стае, коли собі погадаю, чому то й у нас не знайде ся хтось, що позбирав би ті скарби народного духа і не зберіг їх для потомности. Скарби ті під впливом чужини і новійшого житя марнїють і затрачують ся а з ними марнїе і затрачуе ся дух народу! Та й у Японців мабуть ще доси також нїхто не призбирав народні казки та не зложив їх в книжку, але они жиють в народї, переходять з уст до уст що дня.

Японцї то нарід поетичний, можна би сказати, на скрізь поетичний, бо цїле его житє, богача чи бідного овіяне духом поезиї. Японцї люблять поезию — бо й хтож би не любив еї? — Але люблять по своему, трохи инакше як ми, бо люблять еї як дїти природи. У нас поезия то дуже часто лиш форма штуки, що зміняе ся після моди, форма без змісту, иногдї лиш пуста гра слів. У Японців поезия то чувство сполучене з природою і буйною уявою і такою проявляе ся она в его казках. Але Японець, щоби відчути ту поезию, не замикае ся в хатї, не бере книжки і не читае еї десь в кутику на самотї; він любить слухати поезию. У людий заможнїйших збирають ся родина і добрі приятелї, виходять до городця і тут в хорошенькій альтанцї украшеній образами і серед буйної зелени та цьвітів при чарочцї чаю слухають оповіданя в торжественнім настрою. Люди бідні, котрих не стати на такі вигоди, постають на улици кругом оповідача і слухають его.

А які тоті японьскі казки? Один із знатоків, за котрим се подаемо, так о них каже: „Що до форми належить ся японьским казкам одно із найперших місць в лїтературі всего сьві-

буде тревати 6 тиждних і розпічне ся дня 14 липня, а скінчить ся дня 25 серпня с. р. Буде обіймати предмети, що входять в обсяг кваліфікацийного іспиту для народних шкіл. На курс в Коломиї посилає краєва рада шкільна 20, в Яслї і Тернополи по 25 учительок, а іменно: 1) на курс в Коломиї з округів положених на полудневий захід від Днїстра, межи повітами лїським і добромильским на північнім заходї а снятиньским і косівскім на полудневім всходї; б) на курс в Тернополи з округів положених на всхід від Сяну; в) на курс в Яслї з округів положених на захід від Сяну. Кожда з участник курсу одержить одноразову підмогу в квотї 50 К на кошти подорожі і побуту в місци призначеня. Компетентки, що мають повисші услівя, мають предложити свої кваліфікацийні табелї, належито виповнені, своїм окружним радам шкільним найдальше до 15 червня с. р.

— **Збори союза нотарів в Австриї** відбулу ся дня 6 с. м. у Відни при численній участи делеґатів із всїх коронних країв. Зібрані рішили, щоби центральний виділ і виконуючий комітет союза старав ся всїми силами усунути численні недостачі в нотарияті. В склад центрального виділу з Галичини вибрані нотарі: Німчевский з Кракова, Буновский з Пильзна, Раставецкий з Куликова і нотарияльний кандидат Ґлїк з Подгужа. Слїдуючий з'їзд назначено також у Віднн.

— **До ц. к. кадетскої школи для піхоти** у Львові будуть приняті з початком слїдуючого року шкільного (вересень 1904) і то на перший рік аспіранти в числї около 50. Принятє аспірантів на II. або на III. рік послїдує лиш виїмково. Услівя принятя на перший рік слїдуючі: а) австрийске, взглядно угорске або босн. герцеґовиньске горожаньство; б) фізичне уздібненє до войскового виховання; в) вік що найменше 14 лїт і не переступаючий лїт 17-цять (1 вересня в роцї принятя); г) укінченє що найменше з достаточним поступом чотирох низших кляс школи реальної або ґімназиї, причім не зважає ся на недостаточний поступ в язиках латиньскім і грецкім. Абсольвенти, котрі що найменше з вдоволяючим (добрим) поступом укінчили на підставі розпорядженя ц. к. міністерства просьвіти з дня 26 червня 1903 року Ч. 22.503 оснований і зі школами виділовими получений курс науковий, на котрім язики німецкий і француский а також альґебра суть предметами обовязковими, можуть бути виїмково приняті до іспиту вступного на перший рік. Крім сего мусять аспіранти зложити в кадетскій школї вступний іспит. — д) Зложене оплати шкільної а то: 24 корон річно за синів офіцирів в чинній службі і на пенсиї, войскових душпастирів евангелицкого, греко католицкого і греко-всхідного віроісповіданя, вкінци войскових урядників; 160 корон річно за синів ґажистів в резерві, цивільних урядників державних і урядників ц. і к. двора, відтак державних слуг і слуг ц. і к. двора; 300 корон річно за синів всїх инших горожан. Оплату шкільну належить зложити в двох ратах з гори; та оплата обіймає всї кошти за харч, одежу, науку і шкільні підручники; е) вдоволяюче обичайне поведенє. Просьби о принятє до кадетскої школи після взірця поміщеного в „Aufnahms-Bedingungen" (услівя принятя), мають свояки аспірантів внести просто до команди кадетскої школи найпізнїйше до 15 серпня (найлїпше по укінченю шкільного року в школах середних). Друковані потрібні услівя принятя (Aufnahms-Bedingungen) в нїмецкім, польскім або в рускім язицї можна дістати в командї кадетскої школи за ціну 40 сотиків від штуки.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 10 червня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·75 до 9·—; жито 6·20 до 6·40; овес 5·50 до 5·75; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ріпак 8·50 до 9·—; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 10·—; вика 5·25 до 5·50; бобик 5·25 до 5·60; гречка 7·— до 8·—; кукурудза стара 6·10 до 6·30; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 11 червня. Є. Вел. Цїсар вернув тут вчера о пів до 8 вечером з Будапешту. Вернув також ґр. Голуховский.

Берно (швайцарске) 11 червня. Виновник замаху на посла Шидовского, Ильницкий єсть знаним загально від многих лїт чоловіком не при здоровім умі, котрому все здає ся, що хтось его переслїдує.

Петербург 11 червня. Міністерство справ внутрішних дало редакциї „Петербургских Ведомостій" друге остережене з причини безосновного занепокоєня публики донесенєм, що московскі капіталісти в значній части взяли участь в японьскій позичцї воєнній.

Петербург 11 червня. Куропаткін телеґрафував до царя під датою 9 червня: Дня 7 червня розпочали Японцї марш до Сюяну, що лежить на дорозї з Такушану до Фенванчена. Дня 8. над раном Японцї в силї 1 бриґади піхоти, 2 батерий гірскої артилериї і 5 шкадронів кінноти приготовили ся до атаку на Сюян у віддалї 8 кільометрів від міста. Козаки, що обсадили були передолину, мусїли завернути в зад по двогодинній борбі. Наші батериї отворили відтак сильний огонь і перешкодили дальшому маршови Японцїв. В тій хвили з'явила ся від полудня неприятельска батерия гірска, але небавком мусїла перестати стріляти з причини сильного огню наших батерий. Підчас борби побачили ми нараз, що японьска піхота появила ся на північнім всходї від Сюяну і загрожує нашій лінїї відвороту. З тої причини козаки уступили ся з Сюяну. Підчас тої борби зранені: шеф козаків Самсонов, капітан Комаровский і полковник ґен. штабу Посоков. Японьске військо було, як здає ся, частию X дивізиї. В борбі коло Тафангу 7 червня мали ми 1 раненого, підчас коли страти японьскі були значнїйші; они мали 40 убитих і ранених. — Дня 7 червня о 6 годинї рано заатакували Японцї нашу передну сторожу коло Саймацї. Вислано відділ стрільцїв на поміч. Один баталїон обсадив позициї коло Саймацї, другий пішов наперед. Компанія передної сторожі і відділ стрільцїв зачали окружати Японцїв, однак марш нашого баталїону здержав сильний огонь неприятеля. Командант відділів дав длятого знак завертати назад до передолини Феншулїн, почім наші відділи завернули в добрім порядку. Ранені капітани II. кляси: Макаров і Сикун, поручник Руїцкий, а около 100 вояків ранених і погибших.

та. Будова їх єсть так делїкатна, як би якої делїкатної ростинки, а тон оповіданя, овіяний сьвіжою повабностию і первістною наівностию, єсть того рода, що трудно его так само удати. Викінчене єсть так ніжне і хорошеньке, як би на якімсь японьскім образі і викликує такий сам подив, таке вдоволене, як лякерова робота і другі вироби промислової штуки. Тота форма зовсїм не єсть штучна, лиш чисто народна, національна, бо примінена до ніжно відчуваючої душі японьского народу. Предмети, взяті взагалї з тих самих кругів, що й у инших народів, оживляє передовсїм благородна, дуже жвава сила уяви. Але тота уява, то не така величезна, як у Індів, що добирає ся аж до хмар і неба, не така палка і цьвітиста, як уява Арабів піддержувана безконечностию пустинї, та й не така натуралістична, як у Монголів, котрі оцїняють річи після того, чи они дають єсти або випити, а також і не виплекана на якихсь диких велитах, на бурях і мраках, як у північних Ґерманів, але тихенька, простенька, спокійна поетична уява, що уміє бути скромною і заєдно держати ся середини. Японьска казка величає вірність слуги, любов супругів, родичів, дїтий і рідні, а добрі і злі русалки, чарівники і чарівниці, велити і чорти, всілякі потвори та великі герої, що ведуть борбу з собою, грають в японьских казках таку саму ролю, як і в казках деяких народів европейских.

Для приміру подаємо тут кілька японьских казок.

1. Залюблена пара зірок.

Одним із найважнїйших днїв в староянояньскім календари (Японцї завели тепер у себе календар нового стиля, Григоріяньский) був день семого липня, або як в Японії кажуть, семий день семого місяця. Дїти з великою нетерпеливостию вижидали того дня. Дома пекли паланицї і заставляли столи овочами та всїляким добром. Хлопцї ломили собі прутики з бамбусів і причіпляли до них ріжнобарвні ленти, дзвіночки та хоруговки з паперу, на котрих повиписувано якісь стишки. Тої ночи робили собі матері надію на богатство, щастє, мудрість і добрі дїти, дївчата бажали собі зручности в шитю. Але завсїгди можна було бажати собі лиш щось одного. Передовсїм нїхто не бажав собі дощу. Коли якийсь паук розвісив свою сїть над динею, то се уважало ся за добрий знак; так само уважало ся за добрий знак, коли паук засновав круглу сїтку над чотирогранною скринкою, в котру его поклали. А причиною до сего торжества було, що семого липня переходила „зьвізда пастиря" і дївчина прямо через чумацку (молочну) дорогу. Тотї зьвізди називаємо „зьвіздою козорога" і зьвізда „альфа" в громадї зьвізд Лїра. Отже про них розповідають таку історию:

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші цїни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Полїсюк і Патрах
в Стрию
поручають
свої правдиві стрийскі
КОСИ
з сріблистої стали, заосмотреві охоронною маркою **„січкарня“.** Коси визначають ся незвичайною легкостию і подвійним патентованим гартом, так що перевисшають вироби инших фабрик. Коси зладжені в формах уживаних в краю і довільній довжині і коштують:

цм.	60	65	70	75	80	85
К	1·80,	1·90,	2,	2·10,	2·20,	2·30
цм.	90	95	100	105	115	
К	2·40,	2·60,	2·80,	3,	3·40.	

За всї повисші прикмети наших кіс приймаємо ґарантию.

МИЛО ШІХТА

„Олень“ Знаки охоронні „Ключ“

Найлїпше, найвидатнійше, а тим самим найдешевше мило без всяких шкідних домішок.

Всюди до набутя.

Купуючих просить ся о звернене уваги на напис: „ШІХТ“, що єсть на кождій штуці мила, як також на один з наведених охоронних знаків.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находять ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижднєвника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Обширну брошуру о **ТРУСКАВЦИ** висилає на жадане **ЗАРЯД.**

В ТРУСКАВЦИ

в 1 сезонї т. є. від 15 мая до 30 червня і в 3 від 1 до 30 вересня о 30% дешевше.

Лїчить ся з незвичайним результатом:

Ревматизм, подаґра, пісок нирковий, товстість, астма, ісхіяс, слабости жіночі, недуги серця і жолудка.

Початок сезона 15-го мая. Конець 30-го вересня.

Лїкарі заведеня: Ціс. рад. др. Е. Крижановский з Бучача і др. Т. Прашіль зі Львова ул. Голубина 6.

Обезпечайте будинки, движимости, збіже і пашу

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекурацийнім

„Днїстер“

ТОВАРИСТВО ДНЇСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 К т. є. 8%.

Шкоди лїквідує ДНЇСТЕР скоро при участи місцевих членів і делеґатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНЇСТЕР відшкодовань на суму 4,161.669 К.

Фонди ДНЇСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1,013,691 К і уміщені в пупілярних цїнних паперах.

АҐЕНЦИЇ ДНЇСТРА находять ся у всїх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНЇСТЕР удїляє аґенциї господарям, де еще на більший округ нема аґенциї. Аґенти заробили вже 537.815 К провізиї.

НА ЖИТЄ треба обезпечати ся через ДНЇСТЕР в Товаристві краківскім; власну провізию від таких обезпечень дає ДНЇСТЕР на рускі добродїйнї цїли; тому на житє обезпечайте ся тільки через ДНЇСТЕР.

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“
у Львові, Ринок 10, в домі „Просьвіти“.

ПОЛІСИ „ДНЇСТРА“ приймає при позичках Банк краєвий і каса ощадности.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).